

Tisztelt Megyei Bíróság!

Ha csupán három kifejezésből állhatna a védőbeszéd, akkor ez volna: **nincsen ítéleti bizonyosság a vádpontok többségében. Ellenben jó mérlegeléssel megállapítható, hogy zömmel másként történt, illetve másként is történhetett az események sora, azaz más a tényállás, s benne az X r. vádlott közreműködése, mint azt a módosított vád bemutatja.** A bizonyítás új eszköztárának bevetése, az ún. Pusoma-ügy, avagy a móri tragédia igazságszolgáltatása óta kezd fájoan ráébredni a bűnüldöző igazságszolgáltatás, hogy az egyoldalú meghallgatás, s közben a rendőrségi nyomás-gyakorlás és taktikázás, a végén sem tisztázott, a változásokban meg nem okolt ellentmondás, az elképzelt, de veretes tényekkel alá nem támasztott, tehát **kétséget kizáróan nem bizonyított tény és valószínűség nem elég.** Utóbbi alapján - főleg egy 2-12 év közötti szabadságvesztésre esélyes ügyben – marasztaló ítéletet Európa jogállamai nem hoznak.

Főként az X. és az Y. r. vádlottak tekintetében *lakmuspapír-jellegű döntési helyzet* képződött. A tét nagy, a bizonyosság csekély. Nem csak e tárgyalóterem falai közt irányul figyelem ide. Joghallgató kérdezte: ha az ügyész a Hó-én 14.55-kor elkezdődő vádbeszédét - rengeteg módosítással - majdnem 80 percig ismertette, vajon utána megkérdezték-e a vádlottakat, hogy **megértették-e most már ezt a vádat is?** /Én teszem hozzá: a jelenlévők többsége ennek semmi jelét nem adta, zömüket ez nem is érdekelte./ Köszönettel nyugtázzuk, hogy plusz kéthónapnyi spéttel,.....*án megkaptuk a 125 oldalas tárgyalási jegyzőkönyvet.* Annak hiányában a védelem sokáig csak a részrehajló előiratokra, és a többé-kevésbé szöveghű, saját jegyzetelésre épült. Utóbbi két külön személy részéről, érthető hibaszázalékokkal teljesülhetett. Ugyanakkor a vád 100 %-os mértékben - az összes indítványát bele értve - reprodukálhatatlan maradt, noha döntő argumentációs kötelezettsége és kockázata a közvádlónak volna. Megnehezült így a védelem feladata és mozgástere: közjogilag sem ez a *fegyverek egyenlősége.*

Tény:-én körültekintően vigyázott a bíróság a kötelezően jelenlévők számbavételére, és pótolta az-i lemaradók tájékoztatását. De vajon ugyanez a korábbi tárgyalás hasonló negligálásainál, ki-be járkálásainál ugyanígy történt? Kétséges ez, pedig mindehhez a Be. határidős jogot-kötelezettséget kapcsol. ***A védelem nem játszik a hatályon kívül helyezés, új eljárás kikényszerítésére.*** Közös rémálom volna a processzust 30 egynéhány fővel újrazekdeni. Ezért, még időben igyekszünk rámutatni a tényállás, a bizonyítás és a jogi megfontolások hibáira, következetlenségeire és téves megközelítéseire, a vád egyes elfogult csólatására. És - ellentétben a módosított vád odavetett félmondataival – néhol megindokoljuk, életszerűvé tesszük, hogy mindezt mivel támasztjuk alá, holott elég volna a fel nem oldott ellentmondásokat említenünk. Az érvek összemérhetőek! Reméljük a II. fokú elbírálás lehető elkerülését. Ezért egy nem krudélis, hanem nevelő célú és hatású büntetés-kiszabással egyet tudnánk érteni, feledve a vád és különböző eljárások kisebb-nagyobb gondjait, hiátusait.

1) X,Y vádlott - kevés kivétellel – beismerő vallomást tett, nagyrészt elismerte a hibáját, a felelősségét, azokat megbánta. Ideállt a bíróság elé, és 4-5 évre visszamenőleg, néhol bizonytalanul, ám hihetően és részben feltáráon, tárgyszerűen, segítőleg felelt, érvelt, igazolt, cáfolt: együttműködött. Igaz, érződött, hogy dühös: elsősorban önmagára, a saját szegényére és egy kicsit azokra is, akik igaztalanul rákenték és rá akarták verni a balhét, őt okolva a saját hibájukért is. Ég és föld e két vádlotti magatartás – X,Y és a 30-ak - különbsége. A több mint 30 vádlott-társ zöme nem nézett szembe sem Szedenics Tiborral, sem az igazsággal, sem a bírósággal. Sokan végig beszélgették, nevetgélve végig szórakozták a büntető pert, a megbánás jele nélkül. Sőt: többen éppen abban az ügyben, amelyben a két végponton védencünk és az illető partner volt, már a bíróság előtti szakban vagy itt, a vád felmentési indítványa nyomán megrovást vagy még azt sem kapnak: vagy azért, mert nem tudhatták a jogosultság hiányát, vagy azért, mert bizonyíthatatlan volt, hogy ki mit tett. ***Két jogi megjegyzés:*** egyrészt, hol itt az arányosság, ha ketten lényegében ugyanazt tették, máig tisztázatlanul, hogy ki volt a

kezdeményező fél, még ha nem is voltak talán egyformán informáltak. Másrészt: ha A tekintetében nincs ítéleti bizonyosság, hogyan lehetséges az ugyanabban az esetben a szükségszerűen érintett, benne lévő B túloldalon?! Ezt a formális logika kizárja.

Védencünk a bíróság előtt nem beszélt a saját ...ügyéről. Azért nem, mert esetleg hozzátartozó szerepével is foglalkoznia kellett volna. Hozzátartozókat a jog nem bír vallomás-tételre egymás iránt: ezért pl. Z bizonytalan, zavart vallomása pedig indifferens. Ugyanakkor, a kétoldalú esetekben vádlott-társainak nagy többsége érdemben itt, a közvetlenség elvére építő, ügydöntő bíróság előtt már nem nyilatkozott meg, saját mondata vagy indoklása sem volt. Tehát a védencünk ténybeli, sőt olykor részletező, magyarázattal kiegészített vallomása áll szemben több futószalagon készült, egy típusra járó nyomozati vallomással. E helyzetben, jellemzően még a vád-képviselőt sem kereste az ellentmondás feloldásának módját, okát, lehetőségét. Megkíséreltük ezt mi, a védelem részéről, ám még erre nézve sem érkezett többnyire ügyészi észrevétel, más tényszerű cáfolat. Így aligha lehetne kétséges a mérlegelés eredménye! *Nota bene:* a teremben jelen lévő társ-vádlottak zöme sem replikázott! Nem muszáj vallaniuk, de kérdezniük és észrevételezniük szabad. Sőt, a saját érdekükben érdemes is: már, ha van igaz mondanivaló. Mindenkinek volt védője, és gyakori volt a vele való konzultáció. *Miért maradt tehát a bizonyítás érdekében szó nélkül védencünk vallomása?! Két kivétellel minden vádlott úgy tett vallomást a nyomozati szakban, hogy azt gondolta: X,Y eltűnt, külföldön van, sose kerül elő, be lehet őt terhelni bármivel. De nem így lett, ám váltani legtöbbször nem tudtak, nem mertek. Passzívan bíztak abban, hogy el van döntve itt már minden, kockázatos csak az volna, ha megeredne a nyelvük. Valaki közülük itt, az egyik szünetben mesélte: őrá a rendőrségen gyakoroltak nyomást azért, hogy vallja azt, hogy..... Megtette, holott az önvádra felhívás vagy kötelezés tilalma garanciális szabály és figyelmeztetés lett volna erről is szólan már a nyomozáskor is. Utóbb megértette: hiba volt, mert ez egyrészt nem igaz, másrészt ügyvéd jelezte neki: vigyázzon, mert még ha nem is volt előny, a Btk. 253. § szerint megbánhatja. Idézem: „*reá tekintettel másnak jogtalan előnyt ... ígér...*”, *alapeset: 3 év.**

Szakmai hiba, hogy még a módosított vád is az egyik vádlottnál tettesi, a másik vádlottnál bűnsegédi minősítésű vesztegetést vizionál. Holott pl. az I. r-re nézve egy sornyi erre utaló adat nincs sehol, sőt a vád 10 rendbeli - általa fennállónak vélt – vesztegetésnél mégsem lát önálló tettességet a szükségképpen másik oldalon. Ott, ahol a tárgyalás során kiderült: soha semelyik vélt korrumpáló nem kérte és nem kapta vissza a juttot, még azután sem, hogy kiderült, jogtalan a juttatás, vissza kell a közpénzt adni, kár volt vagy lett volna ezért juttolni?! Valójában: nincs itt semmi. *Tanítták, oktatjuk: a korrupció akkor áll meg, ha biztos és teljes válasz van 8 egybefüggő kérdésre: ki, kinek, mikor, hol, hogyan, mit, miből, miért adott vagy ígért?* A vádlott esetében 0 találatos a vád és a bizonyítás teljes anyaga. A vádlott esetében pedig 1 vagy 2 válasz-töredék hangzott el csupán már a rendőrségen is, majd itt dettó, ám érvekkel kísért cáfolattal. Üres, hibás az, amit szimpla feltételezésként az A vádlott tekintetében erről a vád-módosítás jelzett: „**mi motiválhatta A-t, miért is szegte meg a kötelességét? Életszerű a válasz: pénzért. Nem sokan ismerték el, mégis ...**”! **Ez volna a bizonyíték a súlyos vesztegetésre: egy spekuláció?!** Ez alapozna meg tettességet, ami ha nincs, nonszensz annak bűnsegélye is? Ha ezt a szálát elemi szakmai korrektséggel leválasztjuk a vádról, akkor onnantól már nem az évtized bűnügye ez. Akkor a társadalomra veszélyesség foka csökken, ami lényegesen kihat a büntetés-kiszabásra is. **A védelem az ún. vesztegetés tárgyában bűncselekmény hiányában történő felmentést kér.** Itt jegyezzük meg: több rész-elemből ugyan, de összeállt az, hogy miből élt a védencünk. Tehát a megélhetési kényszer sem vitte őt arra, hogy vélt, ígért, vagy valódi anyagi előnyért jogsértően ügyet generáljon és intézzen.

2) X,Y a vádbeli időben fiatal felnőtt, aki a 2000-es évek elejétől kezdve nem találja a helyét, családi gondjai is vannak, menekülne még önmaga előtt is, barátai-haverjai sem jó példával járnak előtt, és bizony e közben többször hibázik, vét a törvény ellen is. Szeretett volna úgy élni,

ahogy azt nem engedhette meg magának, rosszul, rossz helyen és módon próbálkozott. Ez tény, érte meglakolt. Szangvinikus emberként nem találta éveken át a saját életének jó döntéseit sem, öröközte, sodródott. Hibázott, s ezt elismerte a vádbeli ügyek jó részében is. Mi ez a hiba? Sajnos, bűn is. Haverságból, fontoskodásból, vélt presztízs okán közbenjárhatott a gyorsított ügyintézésben olyan esetben is, amikor tilos lehetett volna. Majd már nem tudott kiszállni, nemet mondani, a haverok, ismerősök jó része benne keresett mentsvárat. Kár volt elfogadnia ezt, sőt hiba. De, éppen ez az ügy tette felnőtté, értette meg vele a felelősségét. Ezt jelzi, hogy nemrég még külföldön, keményen dolgozott, nyelvet tanult, pénzt gyűjt család-alapításra, babát várnak pár hónap múlva. Szeretne visszamenni külföldre dolgozni, vissza is várják, elégedettek vele. Terve, hogy kellő pénzt takarít meg, amiből a gyermek felnevelhető, a család eltartható, ő pedig tovább tud tanulni. Sajnálja, hogy ezzel a meggondolatlansággal akaratlanul bajba sodorhatta családját, számára ez a fő büntetés. Hibázott, rosszul segített, de **igyekszik jóvátenni az okozott kárt. Ez időközben megkezdődött, eddig azért húzódtott, mert késve kapta meg a hozzá szükséges adatokat.** Meggondolatlanság? Igen, főleg az, mert a delikvensokról úgy tudta, valóban rászorultak, ugyanakkor a segítségét kérték, ő nagyfiúskodásból úgy látta, megnő a szemükben, ha tényleg segít. Addig ő a szleng szerint lúzer volt, végre lett valaki! Főleg soron kívüliséget akart intézni, haveri alapon, maximum - s erre utalt a viccesnek szánt barter – egy baráti sör „fejében”. Tény, hogy idővel már jöttek hozzá csöstitül, s ő nem tudott nemet mondani, kiszállni. Beismerése, megbánása homlokegyenest más magatartást mutat, mint vádlott-társai többsége. Együtt hozták létre a hibás és bűnös helyzetet, amiben az is közrejátszhatott, hogy X,Y rendszerint nem tudta, hogy a becsatolt igazolások hamisak. Hogyan és honnan is tudhatta volna, amikor a közhivatalban lévők sem tudták ezt a belső szabályozatlanságok és szabálytalanságok miatt, kivéve talán az abszolút kirívó eseteket?! Fontos megjegyezni: *hibázik a vád, amikor en bloc egy kalap alá vesz minden egyes, még fenntartott ügyet, holott azok térben és időben, valamint a kétoldalú motivációban is eltérőek voltak. Ezzel nem lehetne kibújni a teljes és tételes bizonyítás kötelme alól.* Következtetés: ha a vád a társadalomra veszélyesség csekély foka miatt futni hagyja a fogalmilag kétoldalú tett egyik ágát, akkor az arányosság és a józanész a társadalomra veszélyesség kisebb fokát diktálja a többi vádlott esetében is, ugyanannál a tételnél. A védelem megítélése szerint van enyhítő körülmény X,Y esetében is. Ezek: a beismerés és a megbánás, a megkezdett intézkedés a kár megtételére. Időmúlás? Az is. Nem fair e tárgyban az ügyészi érvelés, bár igen korrekt volt az ügyészség, amikor a védencünket nem kérte lefogni haza érkeztek. Miért nem? Ugyanazért, mint másfél éve, vagyis, mert nem megszökött, hanem elment dolgozni épp’ olyan ügyben, amelynek a fókuszában a munka-nélküliség áll. Ha akkor nem rótták fel neki a távollétet, akkor most az időmúlás objektív tényét sem lehet az ő rovására írni az enyhítést kizáró elemként.

3) Az ügyészség vádirata igényes, jelentős, összességében a bonyolult ügyet átlátó munka. Hibája viszont egy *eltúlzott totalitásra törekvés*: mindent és mindenkit befogni, és az ügyet főként egészében, kellő differenciálás nélkül tálalni. Védencünk esetében például összeadva 77 rendbeli tett jönne ki, szemléltetvén, hogy van két főbűnös, és vannak jelentéktelen, megtévedt mellék-alakok. Csakhogy, ez nem ilyen egyszerű, és nem is arányos, s mint hangsúlyoztam több ízben is már a bizonyítás felvételek: így nem életszerű. Sem az eredeti, sem a módosított vád nem számol és nem tud mit kezdeni azzal a ténnyel, hogy első ízben érdemben védencünk itt nyilatkozott meg. Igaz, elvben erre korábban is módja lett volna, de az előzmények ismerete nélkül ennek sok értelem nem lett volna, kockázata azonban igen. Nyomozati taktika, hogy hamar kell találni egy beterhelhető személyt, s a többiek ügy már erre felfűzhető. Így is lett. Szerintem túl könnyen és túl korán jutott a nyomozás arra a meggyőződésre, hogy a két főbűnös a hunyó, a többiek vallomása ezt kell hogy nyomatékosítsa. Sajnos, korrekt fordulat ebben az után sem történt, hogy védencünk hazaérkezett, pedig erre mód és szükség is lett volna. A rendőrség kétségtelen túlterheltsége nem érv mind ezzel szemben. Nem véletlenül *eljárás*

*alapelv itt már a közvetlenség, ami felülírhatja a korábbi, részrehajló papírokat. Ehhez képest az, hogy a vádbeszéd ráállt, ráerősített ... itteni, módosult, de képtelenné vált vallomásra: műhiba. Iratszerűen látható: alkoholizálással vegyített, diszkót idéző, részleteiben is komolytalan vallomás ez, rá tényállás és felelősség nem alapozható. A vád ugyanakkor mindenki másnál az egyszemélyes, ellenvetés nélküli nyomozatit vette alapul, ami következetlenség, de még inkább részrehajlás, kellő indok nélküli próba-szerencse. *Nincsenek, nem voltak mindehhez hitelesítő ügyészi érvek, tények, indokok, bizonyítékok, más lehetőséget kizáró levezetések, verifikált szakértői próbák.* Mert pl. az, hogy ezt és azt a papírt nem X,Y töltötte ki és nem ő írta alá, még nem bizonyíték arra, hogy akkor pedig az az egyik vagy a másik vádlottól származik. A védőbeszédre tartozhat egy tény-sor, az I. r. vádlott jegyzeteiből: „*Átnéztem a vádiratot dátum szerint és kigyűjtöttem.....*” Hol van mindezzel szemben a kellő bizonyítás, mely evidensen kihatna a két fő vádlott szerepére is? ***Miért nem pótolatták az örököt azután, hogy X,Y hazaérkezett?****

4) Számos ponton megszakadt a bizonyítás láncolata, és ezt bűnös közrehatást célzó sugalmazással nem lehet pótolni. Sem a vádlott-társaknak, sem a vádnak magának nem lehet arra bázisra, hogy 30 egynéhány esetben a nyomozás látókörébe került a távollévő X,Y, és majdnem mindegy, hogy mennyi marad fenn a bíróság tárgyalásán. Nem mindegy. Ha az ügyészség aktív tényezője volt – helyesen – a bizonyíték hiányában való felmentésnek egyes ügyekben, az okszerűen kisugárzik ugyanazon eset túlparti szereplőjére is. *Döntő eleme a védőbeszédnek: nem az a kérdés, hogy ki érdemelné meg a büntetőbírósági elmarasztalást a közel 40 esetben, hanem az, hogy minden egyes tételnél megvan-e az ítéleti bizonyosság.* Védencünk ***tekintetében ez a be nem ismert esetekben, avagy akkor, amikor kifejezetten kizárta, hogy „lehetett így is kitételű vállalást” tesz, a védelem megítélése szerint nincs ítéleti bizonyosság.*** És a bizonyítás befejeztével, s a törvényi garanciát jelentő figyelmeztetés elhangzása után nyilván nem fogja a bíróság - a fegyverek egyenlőségének alkotmányos elve mentén – a vád kompetenciáját átvenni, a bizonyítási örököt kitölteni, mert mindennek bírója e tanács, de nem bedolgozója. Példaszerűen: aligha maradhat felelősséget megalapozó homályban az, hogy vajon 2004-ben és 2005-ben X,Y keresett-e meg vádlott-társat vagy fordítva? Ki volt a kezdeményező és ki fogadta-túrta csupán az egyezkedést, és mit hoztak össze ketten. Mindezen nem segít, hogy a módosított vád cseréjéül az okirat-hamisítás, a csalás tettesi, felbujtói, bűnsegédi pozíciója tekintetében. Szerintem ez a bizonytalanság eszkalációja, leplezése, ami nem róható a vádlott terhére. Egészében véve pedig csak az a ***döntő az elbírálás szempontjából, hogy valószínűleg másként történt, illetve történhetett másként is a köz- és magánokirat-hamisítás, hivatali visszaélés, a csalás, mint vallották és írták a nyomozáskor. Itt szándékos bűncselekményekről van szó, tehát ha a szándék út sem fogta a tett lényegét, és/vagy a Btk. törvényi tényállása a maga teljességében nem valósult meg, akkor nincs bűncselekmény.***

5) Egy utalás: a Btk. 318. § szerinti csalásnál az elkövetés jogtalan haszonszerzés végett kell hogy történjék. Így, ha X, Y esetben valójában a sorban állás elkerülése volt – lehetett – a cél, akkor nincs csalás, ergo nincs tettes, de nincs felbujtó és bűnsegéd sem. Milyen érdeke fűződött volna mindehhez, amikor ezt baráti szívességgként kezelte? Más volna a helyzet, ha az X,Y. vádlott mindenkitől pénzt, anyagi előnyt kért volna, de **abszolút ötletszerű, következetlen és logikátlan az már a vádban és az itteni tárgyaláson is, hogy milyen alapon, kitől mit mikor kért volna, mi szerint differenciált, amikor itt még a barát-iskolatárs-vadidegen kategorizálás sem működött.** Volna több más, extrém, sőt nonszensz, hasonló példa is, csaknem nevetséges tálalásban, ám ez itt büntető bíróság, s annak mérlegelése jön. Ha valaki azzal jön egy haverhoz, hogy elveszítette a munkáját, és segítséget kérne, nemigen szokás ezt kétségbe vonni, bizonylatolást kérni. ***Gondatlanság fennállhatott, de az a szándékos bűnelkövetést kizárja.*** Az igazi felelőtlenség az volt, hogy védencünk a hozzátartozóját bajba keverte.

6)80-90 percben a védelem is listázhatná – iratok szemlézése nyomán – a következetlenségeket, bizonyossági hiányokat. A törvény szerint ez nem kötelessége, csupán esélye a védelemnek. Cáfolni, ellenvetéssel elerőtleníteni elég a vád érveit, hivatkozásait. Lehetett más a szerep a felbujtás és a bűnsegély során, mint a vád véli, de nem bizonyítja. Végső soron közömbös, hogy másként történt vagy meg sem történt egyik-másik rész-tényállási elem. Mindezt a tárgyalás sem vitte kétséget kizáró bizonyosságig, hanem zömmel és döntően nyitva hagyta. Tanulság, hogy a benyújtott, majd a módosított vád nem követheti szolgálai a nyomozati vallomásokat: hiszen éppen ez ad jogi jelentőséget és értelemet a közvetlen tárgyalásnak. Igaz, szuverén kompetencia dolga az el nem kötött szálak miatti felmentés kimondása ott, ahol a kétség nem oszlott el. Ahol semmi értékű donáció-ígéret a vád kulcsa. Ahol erőszakoltan, fair bizonyítás nélkül próbáltak bűnösen összekötni X-et Y-nal: de éppen ez a jogállami büntetőjog lényege. Éppen 2010 őszén adott két hazai példát arra, hogy a korrekt ítélezési cél elérhető. Nem „Önök kérték” alapon folyt a Közép-Dunántúlon a letartóztatás eldöntése, ha még alapos, személyre szabott (!) gyanú, verifikált tényállás sincs. Egy másik ügyben, 7 év után végleges jogerővel mondta ki elvi alapon a felső bíróság, hogy *X,Y nem követett el bűncselekményt, amikor egy ... ismerősétől elfogadott pár értéktelen bizsut és ... sütit, és K... A...nak sem segített semmilyen módon a b....ügyben elkerülni a felelősségre vonást.*

7)A védelem a II. vádponthoz nem fűz hozzá semmit, a vesztegetési közreműködést bűncselekmény hiányában, de bizonyítatlanság okán is kizárja, ezért ebben felmentést kér. A

III. vádpont tekintetében, minden olyan tételnél, melyben X,Y nem nyilvánította ki, hogy történhetett úgy is, ahogy azt a vád írta és a vádlott-társ itt vázolta, bizonyítatlanság hiányában indítványozunk felmentést. A vádlott és a védelem megítélése szerint *a tárgyalás végén is nyitott, ill. eredménytelen maradt a bizonyítás a II. r. vádlott valódi tette és felelőssége tekintetében a III. vádpont egyes, számmal jelölt tételénél. Ezek: 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 12., 14., 16., 18., 20., 23., 24., 26., 30., 31., 32., 34., 35., 36. sorszámú esetek-tényállások. Összesen 21 r. eset. Okok? Ezeknél X,Y nem ismerte, ill. nem ismerte fel az érintett személyt, s velük kapcsolatban nem volt mit beismernie, erről a tárgyaláson egyértelműen, konkrét hivatkozások alapján vallott. Avagy nem vett részt az említettek ügyének intézésében, koordinálásában. Avagy lényegi ellenmondás maradt fenn a szóban forgó vádlott-társak és X,Y vallomása között. Mindezen kétely ítéleti bizonyosságot nem eredményezett*

A felelősséget vállaló és megállapítható esetekben pedig kérjük az említett enyhítő körülmények figyelembe vételét, beleértve a kár megtérítésének kezdetét. Utalunk a közös tettek belső arányosságának kritériumára. Továbbá arra, hogy – főleg a korrupciós szál híján – a cselekmény-sor ugyan nem enyhe, de nem is olyan súlyosan veszélyes a társadalomra, mint amilyenek kezdetben vélték. Munkanélküli személyek belekapaszkodtak egy remélt gyors megoldásba, ami kell a felszínen maradáshoz, ám ami a jog szerint nem létezik.

Summázatul: X,Y 30 éves korára, mára megváltozott, a bűnét megbánta és sajnálja, tettének következményeit vállalja, érdemes arra, hogy kapjon egy utolsó esélyt. Ez az esély lehet egy viszonylag hosszabb időtartamú próbára bocsátás, avagy egy felfüggesztett börtönbüntetés. Más esetben ez az ügy a védelem számára is jogi-szakmai kihívás: tehát fellebbezés a nagyobb és teljesebb tisztázásokért, a hatályon kívül helyezés várt esélyével, s egyben az enyhítés céljával.